

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Μέ τό λεωφορείο τό καλοκαίρι είναι κάτι παραπάνω από βασανιστικό, σκεφτότανε κείνος καθισμένος στό κάθισμά του ιδρωμένος, μέ τό στόμα στεγνό, πού νά μή δέχεται τσιγάρο, καί μιά κούραση στά μέλη του απ' τό καθισιό. Ταξίδευε ώρες τώρα κι είχε πιά συνηθίσει τή ζέστη καί τό μουγγρητό τ' αυτοκινήτου. Μά συνέχιζε νάναι θυμωμένος, πού δέν είχε αεροπλάνο γιά τήν πόλη πού πήγαινε κι άκόμα πιό πολύ πού δέν ήξερε νά οδηγεί ό ίδιος. Στήν εταιρεία απ' όπου καί τόν στέλνανε, τούχανε πεί νά του παραχωρήσουνε ένα αυτοκίνητο. Μά δέν ήξερε νά οδηγεί. Σιγά - σιγά άποφάσισε, όταν θά γύριζε στήν Άθήνα, νά πάει νά κάνει μερικά μαθήματα οδηγού, νά μάθη καί νά πάρει καί τό δίπλωμα. Ή άπόφασή του αυτή ήξερε πώς δέν θά πραγματοποιιότανε, μιά καί δέν του άρεσε νά οδηγεί, μά κείνη τήν ώρα έπρεπε καί νά κάνει, νά βρεί μιά σκέψη ν' άσχοληθει μαζί της, γιά νά ξεχάσει τό μουγγρητό του λεωφορείου καί τή ζέστη, πού τόν έκανε νά νοιώθει άρρωστος, παρόλο πούχε εξοικειωθεί μαζί τους.

Προσπάθησε νά συνεχίσει τίς σκέψεις του, τίς όποιοσδήποτε μά στάθηκε άδύνατο. Είχε άφεθει πιά καί πού καί πού τό κεφάλι του έπεφτε σέ έναν άμο του καί έκανε νά κοιμηθει, μά ίδρωνε καί ξυπνούσε νευρισμένος.

Μέ τά πολλά κοιμήθηκε. Ξύπνησε από μουσική. Ό οδηγός είχε κουραστεί κι αυτός κι είχε βάλει τό ράδιο νά τόν κρατάει ξύπνιο.

Άνακάθησε στή θέση του έτριψε τά μάτια του καί μετά τήν μούρη του. Άνακάλυψε, πώς γύρω απ' τό στόμα του είχε σάλια. Θάτανε απ' τόν ύπνο σκέφτηκε, θά κοιμήθηκε μ' άνοιχτό τό στόμα. Ίσως καί νά ροχάλησε. Στή σκέψη αυτή κοκκίνησε από ντροπή. Φοβήθηκε πώς έγινε θέαμα σ' όλο τό λεωφορείο. Άφού μέ τίς παλάμες του σκουπίστηκε πρόχειρα, κύταξε δεξιά κι άριστερά νά δει άν τόν βλέπανε. Του φάνηκε πώς γελούσανε μαζί του. Προσπάθησε νά μή δώσει σημασία κι άναψε ένα τσιγάρο. Είχε ώρα νά καπνίσει καί ό καπνός κατέβαινε μέσα του εύκολα. Κύταξε τό ρολόι του. Ή ώρα είτανε 3 τ' άπόγευμα. Έπρεπε νά φτάνουνε. Είχε κουραστεί πολύ, απ' τίς 7 τό πρωί σ' αυτό τ' αναθεματισμένο πρᾶμα, πού τόν είχε ξεκάνει. Πάλι καλά πούχε κοιμηθει καί λίγο. Μ' αυτές τίς σκέψεις στό νου του, είδε από μακριά σπίτια καί παρακάλεσε νά φτάνανε πιά.

Τό λεωφορείο έστριψε δεξιά αφήνοντας τόν κεντρικό δρόμο κι από κάτι στενά σοκάκια μπήκε στήν πόλη καί σταμάτησε στήν κεντρική πλατεία, όπου είτανε καί τό πρακτορείο.

Ή πλατεία είτανε έρημη καί τήν κοπανούσε κι ό ήλιος ό μεσημεριάτικος έτσι, πού νά του φανεί κεινού χωρίς ζωή, κι άφιλόξενη.

Κατέθηκε απ' τὸ λεωφορεῖο παραπατώντας καὶ σκέφτηκε πὼς εἶτανε Κυριακὴ. Προσπάθησε νὰ δικαιολογήσει αὐτὴ τὴν ἔρημιά. μὰ ἡ κούρασή του εἶτανε τόση. πού στο τέλος ἄρχισε νὰ σκέφτεται γιὰ ξενοδοχεῖο μὴ δίνοντας πιά σημασία στὴν ἡσυχία τὴν κάπως παράξενη τῆς πλατείας. πού κοβότανε μοναχὰ ἀπ' τὴ μουσικὴ ποῦπαιζε τὸ ράδιο του λεωφορείου

Στὴν ἀρχὴ εἶπε νὰ φάξει νᾶθρει τὸ καλλίτερο μὰ ὅσο περίμενε νὰ τοῦ δώσουνε τὴ βαλίτσα του. ἔνοιωθε πὼς δὲν θάχε τὸ κουράγιο ν' ἀρχίσει νὰ κάνει δρόμο μεσημεριάτικο Ἔτσι τ' ἀποφάσισε νὰ πάει στὸ πιό κοντινὸ.

Ρώτησε καὶ τοῦπανε δυὸ - τρία ὀνόματα μὰ κεινοῦ τοῦ κάθησε στὸ νοῦ ἕνα. Τὸ STAR. Τοῦ ἄρεσε τὸ ὄνομα. χωρὶς νὰ ξέρει γιὰτί. καὶ πὼς. Διέσχισε τὴν πλατεία κατὰ μῆκος καὶ ἔφτασε. Στὴν ὑποδοχὴ δρόοισε ὁ ἀέρας ἀπ' ἕναν ἀνεμιστήρα καὶ εἶδε ἕναν μεσόκοπο φαλακρὸ ἄντρα. νὰ λαγοκοιμᾶται μισοκαθησμένος στὴν καρέκλα του

Κείνος θρόντηξε κάπως τὴ βαλίτσα του κάτω κι ὁ ἄλλος ξύπνησε καὶ χαμογελώντας ἠλίθια βάλθηκε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ χωρὶς διάθεση.

Κείνος ἀφοῦ πῆρε τὸ κλειδί. ζήτησε νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Ἀθήνα. Πῆρε τὸ νοῦμερο τοῦ σπιτιοῦ του κι ἔνοιωσε καλύτερα. καθὼς ἄκουσε τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ μιλάει

Ἄφου εἶπανε δυὸ λόγια κείνη στὸ τέλος πρὶν κλείσουνε τοῦ μουρμούρισε «Σ' ἀγαπῶ» Κείνος εἶπε κι ἐγὼ καὶ κλείσανε

Ἀνέβηκε στὸ δεῦτερο ὄροφο. ὅπου εἶτανε τὸ δωμάτιό του. τὸ 24.

Ἀνοίγοντας τὴ πόρτα ἀναρωτήθηκε ἂν θάχε μπάνιο τὸ δωμάτιο. Θὰ τῷθελε κάτι τέτοιο. Μὰ σὰ μπῆκε μέσα εἶδε ἕναν νιπτήρα. σημάδι. πὼς δὲν ὑπῆρχε μπάνιο.

Βγήκε στὸ διάδρομο ξανά κι ἔψαξε νὰ βρεῖ πού εἶτανε. Τὸ θρῆκε καὶ ἀνακάλυψε καὶ τὸ ντοῦς δίπλα. Ἐκανε ἕναν ἔλεγχο ἢ προσπαθοῦσε νὰ προσαρμοστεῖ. Οὔτε κι αὐτὸς ἤξερε. Σέ λίγο ἀποφάσισε νὰ κάνει ἕνα ντοῦς νὰ δροιστεῖ. Πῆρε τὰ ρούχα του καὶ πῆγε. Προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀκουμπάει τὰ ρούχα του ὅπου νᾶναι. μὰ σέ καθαρὰ μέρη.

Γύρισε στὸ δωμάτιό του καὶ ξάπλωσε. Ἐνοιωθε μιά ἀπογοήτευση μέσα του. Δὲν ἤξερε τὸ γιὰτί. μὰ νὰ τὸ κουραστικό κεινο ταξίδι. ἢ ἔρημη πλατεία. τὸ STAR. πού δὲν εἶχε μπάνιο στὸ δωμάτιο. τὸ ἠλίθιο χαμόγελο τοῦ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς. ὅλα αὐτὰ τοῦ δημιουργοῦσανε μιά ἀπογοήτευση. Τὸ μόνο πού κάπως τὸν ἔκανε νὰ αισθανθῇ καλά. εἶτανε τὸ τηλεφώνημα μὲ τὴ γυναῖκα του. πού ἴσως νᾶτανε ἕνας δεσμός λίγων λεπτῶν μὲ τὸ περιβάλλον του. πού ἔστω καὶ φαινομενικὰ ἔδειχνε ζωντανὸ. μὰ σημασία εἶχε πὼς εἶτανε τὸ περιβάλλον του. μέσα σ' αὐτὸ αισθανότανε ἄνετα

Μ' ὅλο πούχε ξαπλώσει. σηκώθηκε καὶ πῆγε ὡς τὴν πόρτα νὰ βεβαιωθεῖ ἂν εἶτανε κλειδωμένη. Μετὰ κοιμήθηκε

Ξύπνησε κουρασμένος. ἴσως πιό πολὺ ἀπ' ὅτι εἶτανε σάν εἶχε ξαπλώσει. Κατουριότανε καὶ βαριόταν νὰ τρέχει στὸ μπάνιο στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου Ἔτσι κατούρησε στὸ νιπτήρα ἄφησε μετὰ λίγο νερὸ νὰ τρέξει κι ἐπλύθηκε νὰ ξυπνήσῃ κάπως Ἄνοιξε μετὰ τὰ σκουῖρα καὶ διαπίστωσε. πὼς τὸ παράθυρό του ἔβλεπε στὴν πλατεία. Τοῦρθε ἢ ἰδέα νὰ πιεῖ ἕνα καφέ στὸ μπαλκόνι του χαζεύοντας τὸν κόσμο. πούχε ἀρχίσει νὰ σουλατσέρνει ἢ νὰ μαζεύεται στὰ ζαχαροπλαστεία

Ἔτσι κι ἔκανε. Ζήτησε τὸν καφέ καὶ βολεύτηκε σέ μιά καρέκλα πούχε στὸ μπαλκόνι του Ἄναψε τσιγάρο καὶ κύταξε κάτω τὴν πλατεία. Εἶχε ἀρχίσει νὰ

σκοτινιάζει κι εΐχανε ανάψει τὰ φῶτα τριγύρω

Ί από τὰ σουβλατζιδικὰ ἔβγαينه μιά λιγωτικὴ μυρωδιά κι εΐδε ὕστερα τον κόσμο
νά στέκεται μπρός νά περιμένει ν' ἀγοράσει. Μερικοὶ φαντάροι γυρνούσανε
δῶθε - κείθε, σάν τις ἄδικες κατάρες, πειράζοντας κάποια κοπέλα καὶ συνεχί-
ζανε τὸ σουλάτσο

Ἡ πλατεία δέν παρουσιαζε τίποτα τὸ ἐνθαρυντικό γι' αὐτόν. Ἰσα - ἴσα αὐτὴ ἢ
κάποια μονοτονία κι ἀδιαφορία στὶς κινήσεις τοῦ κόσμου ἔκανε νά χειροτε-
ρεῦει κείνη ἢ ἀπογοήτευσή του

Ί αποφάσισε νά κατέβει νά πάει νά φάει. Ντύθηκε, καὶ βγήκε στοῦ δρόμο. Χωρὶς
ἔξειρε πού πηγαινει τράθηξε νά φύγει ἀπ' τὴν πλατεία. Χώθηκε σέ κάτι δρό-
μοις καὶ περπατοῦσε νευρικά, κι ἄτσαλα

Σὰ συναντοῦσε ἄνθρωπο, ἀπόφευγε νά τόν κυτᾶξει, κατέβαζε τὸ κεφάλι καὶ
τότε εΐτανε πού ἔνοιωθε ἀπαίσια

Μέ τὰ πολλὰ κάθησε σ' ἓνα τραπέζι στοῦ πεζοδρόμιου ἑνὸς μαγαζιοῦ.

Κάπως ἀναθάρησε, μὰ ἀναρωτιότανε - συνέχεια - «τί στοῦ διάλο ἔχω πάθει».

Μὰ ἀπάντηση δέν εὔρισκε

Παράγγειλε νά φάει, μιλοῦσε σιγά καὶ τὸ γκαρσόνι δέν ἄκουγε καὶ τόν ξανα-
ρωτοῦσε. Ντράπηκε κείνος κι ἀναψε τσιγάρο ἀπὸ ἀμηχανία. Τοῦ φέρανε τὸ
φαΐ καὶ κρασί. Ἄρχισε νά τρώει, ἀνόρεχτα. Ἦπτε κρασί καὶ ζήτησε κι ἄλλο.
Ἄρχισε τότε νά συνέρχεται κάπως, τὸ τραπεζομάντηλο τοῦ τραπεζιοῦ, πού
στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε βρώμικο, τώρα τοῦ φαινότανε μιά χαρά, βάλθηκε νά
χαζεύει τόν κόσμο πού περνοῦσε καὶ τ' ἄρεσε νά ἀκούει τις κουβέντες ἀπ'
τὰ διπλανά τραπέζια.

Φωτογραφία Ἀλέξανδρου Ἰσαρη

Σέ λίγο ήρθε καί κάθησε στό διπλανό τραπέζι, μιά οικογένεια καλοντυμένη μέ μπουμπουνιέρες στά χέρια, πού τίς στιθάξανε σέ μιά καρέκλα.

Κείνος χάζευε καί σά νά ξύπνησε καθώς άκουσε τήν γυναίκα νά φωνάζει πώς τό κρέας εΐτανε όλο λίπος.

Ό άντρας της τής εΐπε ν' αλλάξουνε πιάτα μά εκείνη φώναξε τό γκαρσόνι καί του τάψαλε. Ό άντρας της φαινότανε νά ντρεπότανε, τήν σκουντούσε μά κείνη τίποτα, ώσπου, τέλειωσε ή ίστορία καί έφυγε τό γκαρσόνι, κείνος τήν έβρισκε γιά τά καλά, άφού τής έδωσε τό πιάτο του. Τό παιδί παρακολουούσε χωρίς μιλιά. Αύτός σά νά φοβήθηκε, έκανε νά φύγει, μά μετά πίεσε τόν έαυτό του νά κάτσει. Δέν ήξερε γιατί αισθανότανε έτσι, μά ήθελε νά φύγει άπ' αύτή τήν πόλη, όσο τό δυνατό γρηγορότερα. Δέν είχε κανένα ιδιαίτερο λόγο, μά νά, όλα του φαίνονταν τόσο άπαιδιόδοξα. Οι άνθρωποι κουρασμένοι καί θαρειστημένοι, ή ζωή τής πλατείας τόσο μονότονη. Του φαίνονταν όλα γυμνά καί ξεκάθαρα. Καταστάσεις, πούχε διαπιστώσει στή μέχρι τώρα ζωή του, παίρνανε μιά σκληρή μορφή καί τόν παιδεύανε. Στο περιβάλλον πού ζούσε στήν Άθήνα, δέν του δινόντουσε εύκαιρίες νά κολλήσει πάνω σ' αυτές τίς καταστάσεις καί νά τίς νοιώσει σ' όλη τους τήν έκταση, καί τό σπουδαιότερο, νά δει τά πάντα όπως πραγματικά εΐτανε.

Θές, γιατί εΐτανε μονάχος του, χωρίς κανένα γνωστό του, θές γιατί τό πρώτο πράγμα πούδε σάν πάτησε τό πόδι του έδω εΐτανε ή έρημιά τής πλατείας κι ίσως τουτο νά τόν προδιάθεσε άσκημα, δέν ήξερε ούτε κι ό ίδιος, γιατί νά αισθανότανε μιά εγκατάλειψη, μιά άδυναμία, καί σκέφτηκε, πώς εάν είχε πάρει μαζί του τήν γυναίκα του δέ θάτανε έτσι τά πράματα.

Θά κάνανε βόλτες, θά του μιλούσε κείνη άκατάπαυτα, καί αυτό θάτανε σπουδαίο έδω όσο κι άν τόν ένοχλούσε στό σπίτι του. Θάχε κάποιον, δίπλα του. Τώρα εΐτανε μόνος του κι αυτό τόν πείραζε κατά βάθος. Δέν μπορούσε μονάχος, νά τά θγάλει πέρα μέ τήν έρημη πλατεία, μέ τούτους έδω τούς άνθρώπους, πού μοιάζανε περισσότερο πεθαμένοι παρά ζωντανοί. Αύτές οι σκέψεις τόν κάνανε νά ιδρώνει. Άρχισε νά ζαλίζεται καί ζήτησε νά πληρώσει. Έφυγε.

Στό δρόμο γιά τό STAR παραπατούσε, καί νόμισε πώς είχε πάρει κι εκείνος κάτι άπ' τή πόλη τούτη, πώς είχε καταφέρει νά νοιώσει λιγάκι τούς άνθρώπους της. Τώρα δέν ντρεπότανε νά δει στά μάτια όποιοιδήποτε περαστικό, κι έκανε κι εκείνος ένα σουλάτσο στήν πλατεία, νά τήν χαζέψει. Στάθηκε μπρός σ' ένα άγαλμα, κάποιου ήρωα του «21» καί προσπάθησε νά διαβάσει τί έγραφε στή βάση του. Δέν ξεδιάκρινε καί έφυγε.

Κάθησε σ' ένα καφενείο καί ζήτησε κάτι νά πιει. Κάτι πήγαινε νά διαμαρτυρηθή μέσα του, πώς τό παράκανε. Μά κείνος δέ μπορούσε νά κάνει άλλοιώτικα. Άλλωστε είχε ξεθαρέψει πιά. Η ώρα είχε περάσει καί σιγά - σιγά ή πλατεία άδειάζε. Εΐτανε άπ' τούς τελευταίους πούμεναν. Κάθησε κι άλλο, καπνίζοντας καί μ' ένα χαμόγελο άνάσαινε τό άεράκι πούχε αρχίσει νά φυσάει.

Τ' άλλο πρωί σηκώθηκε μ' ένα φοβερό πονοκέφαλο. Ντύθηκε πήρε τήν τσάντα του, καί κατέβηκε στό δρόμο.

Μπήκε σ' ένα ταξί καί εΐπε στόν οδηγό να τόν πάει στό εργοστάσιο τής εταιρείας πού βρισκότανε λίγο έξω άπ' τήν πόλη.

Στό εργοστάσιο τόν περιμένανε. Αυτό τόν φχαρίστησε καί συνάμα έδιωξε όλες του τίς κακές σκέψεις τίς χτεσινές. Στρώθηκε στή δουλειά κι είχε άπορρο-

φηθῆ. Καταλάβαινε πώς βρισκότανε σέ οικείο χῶρο. Κι αὐτό τόν καθυσάχαζε. Γιά μιά στιγμή σκέφτηκε, πώς δέ θ' ἄντεχε ἄλλο ἓνα βράδυ σ' αὐτή τήν ἐπαρ-
χιακή πόλη. Κι ἔτσι ἔβαλε τά δυνατά του νά τελειώσει μιά ὥρα ἀρχύτερα. Μό-
νο στήν ἰδέα πώς θά ξαναντίκρυζε τήν πλατεία καί τούς κουρασμένους ἀνθρώ-
πους τῆς πόλης αὐτῆς τρελαινότανε. Δέν ἤθελε μέ κανένα τρόπο νά ξαναπάει
σέ κείνο τό ἐστιατόριο. Ἦθελε νά γυρίσει σπίτι του, ὅσο γινότανε πιό γρή-
γορα.

Τό μεσημεράκι ἔφτασε στό ἐργοστάσιο ἓνας συναδέλφος ἀπ' τήν Ἀθήνα μέ τ'
αὐτοκίνητό του. Μόλις τόμαθε κείνος ἔτρεξε νά τόν συναντήσει. Δέν εἶχε
πολλά πάρε - δῶσε μαζί του, μά κείνη τῆ στιγμή, μόνο πού δέν τόν ἀγκάλιασε.
Συμφωνήσανε νά τόν περιμένει νά τελειώσει καί νά φύγουνε μαζί γιά τήν Ἀθή-
να. Κατά τό βραδάκι φύγανε ἀπ' τό ἐργοστάσιο καί πήγανε στήν πόλη νά πάρει
τά πράματά του.

Σταθήκανε μπρός στό «STAR». Κείνος ἀνέβηκε καί κατέβηκε μετά ἀπό λίγο σά
τρελός. Ὅλο βιασύνη ἔχωσε τό βαλιτσάκι του στό αὐτοκίνητο καί μπήκε καί
κείνος. Καθώς τ' αὐτοκίνητο κυλοῦσε στόν κεντρικό δρόμο μακρῶ πιά ἀπ'
τήν πόλη ποῦχε μείνει χτές, κείνος προσπαθοῦσε νά καταλάβει τί τοῦ συνέβη,
γιατί νά αἰστανθεῖ ἔτσι.

Δέν ἔβρισκε ἀπάντηση, μά ἐτοίμαζε μέ τό νοῦ του τί θάλεγε στούς συναδέλ-
φους αἴριο, ὅταν θά τόν ρωτοῦσανε πῶς πέρασε.

«Κάτι ταβερνοῦλες παιδιά, ἀριστούργημα, κρασί δέ καταπληκτικό, καί φτηνά,
φτηνά σχετικά. Ἐκείνη ἡ πλατεία δέ, ἔχει τό βραδάκι μιά δροσοῦλα, πού ἐδῶ
πού καιγόμαστε, ὠραία τήν ἔχουνε αὐτοί ἐκεῖ, ἐμεῖς ἐδῶ πνιγόμαστε μέσα
στήν Ἀθήνα. Πού καυσαέριο ἐκεῖ! Καί τό καλαμπούρι! Φτάνοντας στό ξενο-
δοχεῖο ὁ τύπος τῆς ὑποδοχῆς κοιμότανε. Βροντᾶω κι ἐγῶ τῆ θαλίτσα μου, νά
τόν ξυπνήσω. Τόν τρόμαξα τόν καημένο.

Ἄλλά ἓνα πράμα μοῦκανε ἐντύπωσή φοβερή. Πᾶνε - ἔρχονται, κάθονται στά
καφενεῖα. Καί χαζογελᾶνε καί πίνουνε στίς ταβέρνες. Δέν βλέπεις δραστηριό-
τητα ρέ παιδί μου, περπατάει στό δρόμο καί λές καί σέρνεται. Μέ τέτοια ὄρεξη
γιά δουλιὰ καί ζωή, πῶς νά προκόψουνε».

Εἶχανε μπεῖ πιά στήν Ἀθήνα καί κείνος, ἀπ' τό παράθυρο, ἔβλεπε τόν κόσμο
καί τούς δρόμους, μ' ἓνα φχαριστημένο χαμόγελο, κι ἤθελε νά τόν περιμένει ἡ
γυναίκα του, νά μιλήσουνε, νά τοῦ φτιάξει κάτι νά φάει.

Ἔνοιωθε κουρασμένος ἀπ' τῆ δουλειά του σήμερα. Πάντως εἶχε καλό καί γρή-
γορο ταξίδι, πού ὅταν πήγαινε! «Παναγιά μου τί εἶτανε κι ἐκεῖνο» μουρμούρι-
σε καί ἄναψε τσιγάρο καί βολεύτηκε στό καθισμά του, ἤσυχος καί μέ τό συναί-
σθημα πῶς γλίτωσε ἀπό κάτι κακό, φεύγοντας μέ τό φίλο του ἀπόψε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ-ΡΟΥΚ

Τὰ σκόρπια χαρτιά τῆς Πηνελόπης

**ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΜ**